

„ПАЛАТЪТЪ НА СЛЪНЦЕТО“

Така се нарича една пещера, открита в Ново-Мексико, дълбока 300 метра.

Подъ насъ съществуват дълбоки и огромни пещери, непознати и до днесъ. Щомъ се открие нѣкоя, за да се изучи, предприематъ се въ тѣзи лабиринти опасни пътешествия. Науката за тия проучвания се нарича спелеология.

жашката се въ нея вжглена киселина. Тя разяжда и разрушава скалата, като превръща твърдия камък въ пѣськъ, който се разпрѣсква.

Така день следъ день, въ продължение на много години, подпочвенитѣ пластове, лишени отъ достатѣчна подпорка, се сриватъ и откриватъ отворъ за една пропасть. Обаче, вне-

Мексиканската пещера „Палатътъ на слънцето“

Както има туристи по планинитѣ, има сѣщо туристи, които сѣ заели да обхождатъ и проучатъ подземнитѣ пещери, пукнатини, изворни дупки и пр. Алпиниститѣ сѣ туристи, които отиватъ отдолу нагоре, къмъ върховетѣ на високитѣ планини, а спелеологиститѣ — отъ горе надолу къмъ подземнитѣ отвори.

„Палатътъ на слънцето“ или още наречена „бездѣнна“ пещера е образувана, както повечето пещери, отъ действието на водитѣ. Първоначално всѣка пещера е била земя, процепена тукъ-таме отъ дъждовната вода, която прониква навѣтре капка по капка. Тази вода действува, чрезъ съдър-

жапно отворениятъ кладенецъ не остава въ това положение. Колкото и да е голѣмъ, той е само предверието на едно много по-обширно подземие.

Подпочвенитѣ води, които сѣ текли, сѣ си издѣлвали легла и сѣ предизвикали други срутвания въ дълбочинитѣ на земната кора. Отъ друга страна, повлѣченитѣ къмъ бездната материали се скрепаватъ въ нови фантастични образувания, стени и прегради, вследствие на което подпочвенитѣ води измѣнятъ първоначалнитѣ си пътища и си изравятъ нови легла. По този начинъ се образуватъ нови пещери, съ безчетни лабиринти.

БЪРЗА ТЕЛЕГРАМА

Безплатната книжка—премия „МИНЗУХАРИ“ отъ Радка Станимирова излѣзе отъ печатъ и се изпрати на всички редовно отчетени абонати и настоятели.

На единичнитѣ абонати сѣ изпраща приложена къмъ този брой.

Книжката е отпечатана въ ограничено количество и ще се изпраща само на редовно отчетенитѣ абонати и настоятели.

Побързайте съ изплащането на абонамента, за да получите безплатната книжка—премия!

Крайниятъ срокъ 15 декемврий приближава!

ТРИМАТА ЛАКОМЦИ

Проста приказка

Веднажъ се настигнали двама души.

— Отъ кѣде и накѣде? — запиталъ единиятъ.

— Азъ винаги съмъ гладенъ, — отговорилъ другиятъ. Въ къщи ядѣхъ всичко, каквото намѣрѣхъ. Не оставяхъ трошичка на братята си, на сестритѣ си, на майка си. . . Затова, единъ день, баща ми ме изпѣди отъ къщи. . . Сега ходя и търся да ямъ. . .

— Ооо, така ли? — Драго ми е, че те срѣщамъ! — потупалъ го по рамото първиятъ. И азъ съмъ такъвъ гладникъ като тебе. Както виждашъ имамъ много голѣмъ стомахъ. Никога не мога да го напълня! Три дни и три нощи мога непрекъснато да плюскамъ разни лакомства и, накаръ, пакъ все

едно че нищо не съмъ ялъ! . .

— Тогава ние сме лика прилика! — засмѣл се другиятъ.

Двамата гладници тръгнали заедно. По едно време единиятъ си потъркалъ стомаха и въздѣхналъ:

— Ееехъ, ето гладенъ съмъ! . .

— И азъ съмъ гладенъ! — обадили се другиятъ.

— Хайде тогава по-скоро да отидемъ въ онова село и да потърсимъ нѣщо за ядене. — Да отидемъ! . .

Влѣзли въ сѣлската кръчма. Въ това време кръчмарятъ обѣдвалъ.

— Хей, приятелю, какво ядешъ? — запитали въ единъ гласъ, още отъ вратата, гладниците.

— Обѣдвамъ бобъ! — ста-

Ето въ нивитѣ орачътъ съ радостъ прѣска семената, волчетата бодро крачатъ и безспиръ оратъ земята.

Знай, че въ слънчевото лѣто Богъ ще надари богато твой трудъ голѣмъ, усиленъ съ едро жито — плодъ обилень.

Сѣй, сѣячо, плодни ниви, — нека въ трудъ животътъ мине! Майката-земя ще храни твойтъ семена отбрани .

Сѣй, сѣячо, сѣй земята, прѣскай съ радостъ семената! Тѣй година следъ година ти ще хранишъ родъ, родина. Вас. П. Нешевъ

ВРАБЕЦЪ И ЩЪРКЕЛЪ

Отгледалъ си врабецътъ челядта заедно съ щърклетата. Добрала се змията въ гнѣздото и рекла на врабеца:

— Не се страхувамъ отъ тебе, малка човка имашъ.

Усѣтилъ щъркелътъ змията и я налпалъ. Благодарилъ му врабецътъ. Засмѣл се

щъркелътъ, рекълъ:

— Себе си не можешъ да запазишъ, а услугитѣ си предлагашъ.

Нищо не рекълъ врабецътъ. Минало се време. Плѣзнали паразити по щъркела и щърклетата. Мжчилъ се щъркелътъ да се отърве отъ тѣхъ, ала не смогналъ. Заловилъ се врабецътъ съ челядта си. Изтрѣбилъ паразититѣ. Извинилъ се щъркелътъ.

Врабецътъ рекълъ:

— Голѣма добрина ми направи. Никога нѣма да я забравя.

А щъркелътъ:

— Малкитѣ сѣ благодарни, не сѣ като насъ заслѣпени горделивци.

Цв. Михайловъ-Струмски

Езерото при „Клептуза“ въ Чепино-баня

НАШИ СЪТРУДНИЦИ

Радка Станимирова

Родена е на 20 августъ 1907 година въ гр. София, кѣдето и сега живѣе и работи.

Радка Станимирова пише предимно за малкитѣ. Нейнитѣ стихове, печатани въ разнитѣ детски вестници и списания, се четатъ и заучаватъ съ радостъ отъ малкитѣ читатели. Написала е книжката „Коледна елхичка“, а сега втората ѣ книжка стихове „Минзухари“ излиза като безплатна книжка-премия за редовнитѣ абонати на в. „Славейче“.

Тя е не само редовна и близка сътрудница на в. „Славейче“ още отъ самото начало и до сега, но взема дейно участие и въ редактирането на вестника.

ЗЛАТНА ЕСЕНЬ

Златна есенъ, ти дойде, никой не разбира отъ где — тъмни облаци подгони и сълзи безброй зарони.

Скоро, скоро, зная азъ, за ржката Дѣдо Мразъ ти у насъ ще доведешъ — да насипе чудна скрежъ —

но не се страхувамъ, знай, въ башиния хубавъ край, жито, плодове, гори Дѣдо Господъ наспори.

Татко, мама, пѣкъ и азъ лѣтосъ сбирахме запасъ, за да има да ядемъ, буенъ огънь да кладемъ, и на беднитѣ, край насъ, да помогнемъ, въ тежкѣтъ часъ.

П. Руменски

налъ кръчмарятъ и се поклонилъ на гоститѣ.

— Има ли и за насъ?

— Стига да сте гладни!

— усмихналъ се кръчмарятъ.

— пълень казанъ съ бобъ сготвихъ днесъ! . .

— Дай тука казана! — поржчали и двамата и седнали.

Зачуденъ, кръчмарятъ имъ принесълъ казана. Сложилъ го предъ тѣхъ и ги поканилъ.

— Виджъ какво, казалъ единиятъ, като гледалъ бобътъ — и двамата сме еднакво гладни. Хайде да си раздѣлиме боба.

— Какъ? — запиталъ вториятъ.

— Лесно! — Веднажъ азъ ще взема едно зърно, веднажъ ти. Така всѣки по равно зърна бобъ ще изяде. Нѣма да се караме и да се сърдимъ единъ на другъ.

Съгласилъ се вториятъ и започнали да ядатъ зърно по зърно.

Накрай, на дното на казана, останало само едно зърно бобъ. И двамата едновременно се присегнали да го взематъ. Погледнали се. Облизали се. Прегледнали. И се запитали:

— Ами това зърно?

— Ще си го раздѣлимъ по равно.

— Азъ не желая да го дѣля! — казалъ единиятъ. Трѣбва отъ внимание да ти дамъ по-голѣмото парче! . . а не ми се ще.

— Точно заради това и азъ се отказвамъ да го раздѣля! — отказалъ се и първиятъ.

Въ това време на прага на кръчмата застаналъ единъ непознатъ.

— Богъ те изпраща! — зарадвали се двамата лакомци и протегнали къмъ него рѣце. Добри приятели сме. И двамата сме много гладни. Ядохме заедно. Накрай, ето, остана само едно зърно бобъ. Решихъ-

ме да си го раздѣлимъ по равно. Но никой отъ насъ не се решава да направи дѣлбата. Страхувахме се да не сгрѣшимъ. Ела, за Бога, и ни раздѣли по равно това нещастно зърно бобъ.

— Да ви го раздѣля! — съгласилъ се непознатиятъ, ококорилъ се и затѣрилъ на дното на казана бобеното зърно.

Извадилъ отъ пояса си единъ голѣмъ ножъ. Насочилъ върха на ножа къмъ зърното. Замижалъ да намѣри срѣдата му. Клъцналъ веднажъ и дветѣ половинки на бобеното зърно отскочили настрана. Всѣки отъ двамата лакомци взелъ своятъ дѣлъ и бърже го лапналъ, а третиятъ погледналъ дали е останало нѣщо по ножа отъ бобеното зърно и като го облизалъ отсѣкалъ си езика.

Сава Поповъ